

1J 4,7-21: *Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. Milovaní, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha. A my jsme spatřili a dosvědčujeme, že Otec poslal Syna, aby byl Spasitelem světa. Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm. V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu - neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě. Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce. My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás. Řekne-li někdo: „Já miluji Boha“, a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí. A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra.*

J 17,17-20: *Otče, posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda. Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. Sám sebe za ně posvěcuj, aby i oni byli v pravdě posvěceni. Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří.*

I. Víra

Věříme v Boha. To nejsme sami, takových je po světě mnoho, a tak je asi třeba upřesnit, jak to naše věření vypadá. Tuto starost řešili pradávni křesťané: jak to říct, aby jejich víra byla srozumitelná těm druhým a taky aby si ji tím i oni sami ujasňovali.

Boha nikdy nikdo neviděl, a tak si ho představuje každý po svém, ale my věříme, že jsme ho poznali zblízka, a to díky Ježíšovi z Nazaretu. Což může být pro někoho problém, pokud mu bude připadat, že je člověk příliš obyčejný a přízemní tvor na to, abychom v něm mohli potkat Boží vůli. Ale my tomu věříme, že v Ježíšovi jsme Boží vůli potkali a díky tomu víme, jaká je.

Když na to přistoupíte, narazíte vzápětí na další problém: že ten člověk, Ježíš z Nazaretu, skončil jako neúspěšný a zavržený. To moc lákavě nevypadá, ale my nikoho jiného (úspěšnějšího) nehledáme a svou víru stavíme právě na této události. O některých lidech, kteří byli důležití, se říkává, že sice už umřeli, ale jejich myšlenky jsou dobré pořád, ale tohle o Ježíšovi první křesťané neříkali. Říkali něco jiného: snažili se vyjádřit, že zrovna ta smrt je pro nás v tom příběhu důležitá.

Ježíšův příběh končí tím, že si ho smrt vzala, ale Bůh jí ho nenechal. Così podobného známe z detektivek, když ničemové někoho unesou a žádají výkupné. Je to nemilé a týká se to vás: jste kořistí smrti, a abyste z toho mohli ven, musíte zaplatit. Musíte zaplatit hodně, ale kde na to vzít? A tak lidi hromadí peníze, posilují moc a shánějí slávu, než zjistí, že tudy cesta nevede. Jiní shromažďují poklad z toho, co kdy udělali dobrého, a může to být snaha upřímná a chvályhodná, ale stačit to nikdy nebude. Když na výkupné nemáte, musí vám přijít pomoc od někoho zvenčí. Tak to křesťané chápou: koukám, od koho by mi přišla pomoc, a ona od Boha. Takhle pochopili a vysvětlovali Ježíšovu smrt.

Což znamená, že ukřižování nebylo nedopatření ani nevydařený konec, ale byla to nabídka: tou nás Bůh pozval, kudy se dát, aby náš život nebyl jen marným utíkáním před strachem.

II. Vůle

V době, kdy žily první křesťanské generace, byly v centru pozornosti představy o boji dobra se zlem, Bůh proti ďáblu. Jak to asi dopadne a kam bude kdo z nás patřit? Evangelium na tyto starosti reaguje takto:

svět ďáblův už je odsouzen a všechno zlé s ním. Kdo se k nim dá, je odsouzen taky. Vy však víte, kde najít život a že na vás Bůh nezapomene.

Když se vám dostalo té výsady, že nemusíte pojímat život jako stálý útěk a stálé zajišťování před strachem, dopřejte sobě i druhým, aby vaše vztahy a zrovna tak vaše i jejich sebevědomí držela a naplňovala věta „Bůh je láska“.

Ta věta znamená, že svět je sice nacpaný zlem až k prasknutí a jiné to zatím nikdy nebylo a asi ani nebude, ale není to tak, že by ten boj zlo mohlo definitivně vyhrát. Nevyhraje a bylo poraženo svými vlastními zbraněmi – právě proto se v evangeliu říká, že ukřižováním byl ten ukřižovaný oslaven, nikoli zatracen. Lidé, kteří vědomě nebo nevědomě slouží zlu, možná mysleli, že teď už Boží vůli ovládli. Ale bylo to jinak.

III. Láska

Bůh je láska a my jsme tu lásku poznali a zažili na vlastní kůži. Není v tom, že ho máme rádi, ale v tom, že on má rád nás. Nemáme s ním vyrovnané účty, jak bychom mohli? Ale on to řeší smířením a zaplatí to ze svého. To je křesťanské vyznání a v Bibli je dopis, který ukazuje, co s tím máme dělat dál: když nám Bůh tohle dal, koukejte to dopřát lidem kolem sebe. Protože pokud někdo říká, že má k Bohu blízko, ale nemá rád lidi, je tu něco špatně.

Teď bychom si mohli dopřát vsuvku o tom, že to není jen tak a že s některými lidmi je opravdu těžké vyjít, a mohli bychom každý přispět spoustou zkušeností a příkladů, na kterých bychom to názorně ukázali, ale mnoho nového bychom tím neřekli, protože to přece každý zná. Škoda tím ztrácet zbytečně moc času, ale mnohem větší škoda by byla, kdybychom tím sami sebe uzavřeli někam, kde vás druzí chtějí pravděpodobně podvést, okrást, zabít a tak dál: je škoda žít v sevření strachu a preventivní nenávisti.

Láska zahání strach, píše se v Bibli a platí to o Boží lásce a o strachu, jestli ten boj Boha se zlem přece jen nedopadne špatně. Ale platí to i

takříkajíc o poschodí níž, v lidských vztazích – že kdo má lidi rád, míň se jich bojí. Ten, kdo říká, že má k Bohu blízko, ale lidí se bojí nebo štítí a pohrdá jimi, se povážlivě míjí s proudem lásky, který míří ne od nás k Bohu, ale od Boha k nám. Setkali jsme se s tou láskou, proto jsme ostatně tady v kostele. Máme ji lidem předávat, a oni nám to docela ztěžují – o tom jsou ty příklady, které bychom si mohli donekonečna vyjmenovávat.

Že je s lidmi těžké pořízení, o tom není pochyb a Bůh to ví, ale tu lásku světu neodepřel. Když se k tomu připojíme a máme rádi druhé lidi, Boží láska v nás dosáhla cíle, povídá Bible. A to pak máme jistotu i k Božím soudu, protože ta láska na něm ob stojí.

Podle Bible máme na výběr mezi životem v lásce (a beze strachu), anebo bez ní (zato s větší porcí strachu), a co si vybereme, to je na nás. Křesťanská víra, za níž díky, není výhružně podaný soupis úkolů, ale především předává tu Boží nabídku.

požehnání

Když v životě hledíte tváří v tvář všelijakým úskalím nebo i velkému nebezpečí, když nevíte kudy kam a přemítáte, odkud by vám tak přišla pomoc, ona přichází od Hospodina, tvůrce nebe i země.

On si s nebezpečím, pokušením i všelijakým zlem poradí, kdybyste to nezvládli sami.

Nezaspí, provází vás jak stín po pravici a chrání váš život před zahynutím.

Ať vás tato víra provází, kamkoli půjdete; a všude ať vás nese Boží milost, které se nám dostalo. Amen.